

Fran Zamaklar
31511 Belišće

Ivica Kostelić
Hrvatski skijaški savez
Trg Krešimira Ćosića 11
10 000 Zagreb

Poštovani Ivice,

Ti si moj najdraži sportaš iako se bavimo različitim sportovima. Jednog bih dana i sam volio dosegnuti najveće sportske uspjehe i popeti se na pobjedničko olimpijsko postolje.

Volim sport. On je sastavni dio mog dana i mog života. Nešto kao roditelj i prijatelj. Ako voliš sport, predaješ mu se u potpunosti. Iz dana u dan sanjaš o uspjesima koje ćeš ostvariti, sanjaš da jednog dana postaneš olimpijski pobjednik...

Sa sportom se smiješ i plačeš, odrastaš i zaljubljuješ se. On svakog dana donese neki novi izazov, novu želju za pobjedom, novu sreću, ali isto tako donese i tugu, bol, strah...sumnju. Sumnju u sebe. To je najteže. To je tužnije od poraza. Poraz je samo trenutak, a sumnja je stanje duha. Ona lomi i najbolje. U sumnji, unaprijed si osuđen na poraz. Pobjeđuju samo oni koji vjeruju u sebe, koji, i kad je najteže, ustaju i idu dalje. Nepokolebljivost je najveća vrlina svakog sportaša. Ona je formula za „visine“ jer na vrhu nogu biti samo najbolji.

Svaki sportaš bar jednom u životu sanja da postane olimpijski pobjednik. Olimpijske igre spajaju ljude baš kao prstenovi koji se spajaju na bijeloj zastavi simbolizirajući mir, prijateljstvo, nadmetanje – tko će biti bolji u poštenoj igri. Povijest Olimpijskih igara daje im tu moć jer su za vrijeme njihova održavanje prestaju ratovi, na njima su sudjelovali samo najbolji. Tko jednom osvoji medalju na tom „festivalu sporta“, njegovo ime ostaje za vječnost. Na njegovoj glavi zauvijek ostaje lovorov vijenac.

Nalazim se na početku. To mi daje mogućnost da razmišljam o ljudima i sportašima koje sam vidio kako stoje na pobjedničkom postolju olimpijskih igara slušajući nacionalnu himnu dok im se oko vrata sjaji zlatna medalja. U njihovim očima, koje tada postaju ogledalo duše, mogao sam vidjeti cijeli njihov život, sve njihove pobjede i poraze, sve njihove ozljede i tuge, sve njihove neispunjene želje, ali i ono najvažnije, pobjedu nad sumnjom. U suzama, koje ne skrivaju, vidio sam ponos i snagu, ostvarenja sna, sate napornog vježbanja, odustajanja, znoj i odricanja. Odricanja od bezbrižne sadašnjosti kao залог budućnosti, u korist medalja koje im sada stoje oko vrata kao dokaz da su uspjeli. U osmijehu na njihovim licima vidio sam želju sa sreću podijele s cijelim svijetom, da svima kažu: „Da, ja sam olimpijski pobjednik!“

Oči, suze, osmijeh olimpijskog pobjednika dali su mi dodatni poticaj, pokazali su mi kako su i oni najbolji samo ljudi koji se lome i podižu, plaču i smiju se, nad uspjesima i neuspjesima, ali i kako je veliko i gordo biti na olimpijskom postolju. Važno je osvojiti tu stepenicu u životu istinskog sportaša jer samo pravi sportaši mogu imati olimpijsku medalju. Samo oni koji imaju i poznaju prave ljudske vrijednosti- poštenje, prijateljstvo, ljubav, sreću, koji znaju koliko je toga potrebno otrgnuti od svog djetinjstva da bi se popelo na olimpijsko postolje, samo oni mogu sudjelovati na Olimpijskim igrama jer su to ljudi koji su i u porazu veliki i u svakom trenutku, iskreno, mogu pružiti ruku pobjedniku. Malen je razmak, nijansa, ponekad bod, djelić sekunde, milimetar između pobjednika i pobijeđenog, ali znati i moći čestitati boljem od sebe, odlika je samo vrhunskih sportaša

Pobijediti na Olimpijskim igrama mogu samo najbolji od najboljih, sportaši, veliki ljudi. Ti si se na to postolje uspeo i stoga ti se divim.

Prijateljski pozdrav i želim ti još puno sportskih uspjeha,

Fran

Belišće, veljača 2012.